

"سازمان جهانی کار"

ارگانی برای سازش طبقاتی کارگران و کارفرمایان و حافظ کل منافع سرمایه داری است!

هر سال هئیتی رسمی از طرف رژیم اسلامی تحت عنوان نماینده گان کارگران ایران به ژنو اعزام میشود و این درشرایطی عملی میشود که رهبران و نماینده گان واقعی کارگران یا در زندان بوده و هستند و یا تحت فشار، پیگرد و دستگیری قراردارند.

در روند انطباق با سیاست جهانی سرمایه داری، ادغام سرمایه ایرانی در سرمایه بین المللی و به تبع آن عضویت ایران در سازمان تجارت جهانی پیش شرطهایی از جمله رعایت اصول مربوط به روابط سه جانبه گرایی کارفرما، دولت و کارگر در ایران و تایید و برسمیت شناختن اش توسط "سازمان جهانی کار" (آی ال او) را دربرداشته است. در کشوری مانند ایران مبارزه برای ابتدایی ترین حق و حقوق کارگران، جرم محسوب می شود، نه حق اعتصاب کارگری وجود دارد و نه حق تشکل مستقل کارگری. نمایندگان واقعی کارگران دائما با اخراج و زندان روبروند و در مقابل رژیم اسلامی، نهادها و هئیت اعزامی حکومتی را به عنوان نماینده کارگران معرفی می نمایند. در واقع، "سه جانبه گرایی" در حکومت جمهوری اسلامی چیزی جز نشستن نمایندگان نظام سرمایه داری در سه طرف میز نیست.

خانه کارگر و شوراهای اسلامی به نام نماینده کارگران در اجلاس سازمان جهانی کار شرکت میکنند. در حالیکه همزمان نمایندگان واقعی کارگران که برای مطالبات و خواسته های کارگری دفاع می نمایند در زندان بسر میبرند. در سطح جهانی و بین المللی هم اکثر تشکلهای کارگری اتحادیه ایی و سندیکایی موجود با سیاستهای راست لیبرالی و سوسیال دمکراسی تخطئه شده اند و نمایندگان شرکت کننده آنها در این اجلاس یا گرایشات راست حاکم بر این تشکلات کارگری میباشند و یا مزدوران مستقیم بورژوازی اند. متأسفانه محدود تشکلهای کارگری در "سازمان جهانی کار" هستند که آغشته به سیاست راست، ارتجاعی و وابسته نیستند. سیاست حاکم بر این ارگان سیاستی ضد کارگری و امپریالیستی است. این سیاست هیچ ربطی به منافع پایه ای کارگران نداشته و تغییری در بهبود شرایط زندگی آنها ایجاد نکرده است. این نکته را باید در نظر گرفت که طبق مقررات سازمان جهانی کار، حتی در ترکیب "سه جانبه گرایی"، دولت دو نماینده، و کارگر و کارفرما هر کدام یک نماینده دارند! و از آنجا که برتری امپریالیستی باید در همه جا از نظر قانونی هم ثابت شود، شورای اداره امور این سازمان، از دو گروه با امتیازات متفاوت تشکیل می شود. چیزی شبیه شورای امنیت سازمان ملل. یعنی نمایندگان دولتهای امپریالیستی، عضو دائم شورای اداره امور "سازمان جهانی کار" هستند و هر دو سال یکبار از بین بقیه دولتها، چند عضو غیر دائم هم انتخاب می شوند!

"سازمان جهانی کار" در چارچوب سیستم سرمایه داری و جهت اقتدار این سیستم، به حکومت ها هشدار می دهد که از فعالیت صنفی کارگران ممانعت نکنند. این سازمان مدعی است که نه فقط سازمانهای کارفرمایی، بلکه سازمانهای کارگری نیز از این حق برخوردار شوند که آزادانه اساسنامه و آئین نامه های خود را تدوین کنند و نمایندگان خویش را برگزینند. اما طبقه کارگر ایران حتی در چهار چوب این خواسته های صنفی "سازمان جهانی کار" هم نمی گنجد. کارگران ایران حتی از حق تشکلهای صنفی خود و حق اعتصاب طبق مقوله نامه های مقوله نامه های 87 و 98 محرومند. ضمن افشاگری "سازمان جهانی کار" که بدون برسمیت شناختن نمایندگان واقعی کارگران، خلنه کارگر و شوراهای اسلامی که ارگانهای ضد کارگری می باشند را برسمیت شناخته، باید سکوت این سازمان را هم به عدم رعایت مقوله نامه ها در رابطه با طبقه کارگر ایران افشاء نمود و این ارگان را مجبور نمود که جمهوری اسلامی در این رابطه حق و حقوق

کارگران را برسیمت بشناسد و با تاکید بر این که این سازمان مخالف آن است که مقامات حکومتی در امور تشکلات صنفی دخالت کنند و از این رو هر گونه مداخله ای که منجر به محدودیت این حقوق شود را در گزارشات خود تقبیح میکنند، اما ضمن قبول ارگانهای ضد کارگری در اجلاس خود در مقابل اجحافات جمهوری اسلامی به طبقه کارگر ایران تماماً سکوت اختیار میکنند. بر این مبنا است که، گردهمائی های سالانه "سازمان جهانی کار" نیز امکانی در اختیار فعالین کارگری قرار می دهد که افکار عمومی را متوجه به بی حقوقی طبقه خود سازند و مبارزاتی را برای کسب حقوق خود دامن بزنند.

"سازمان جهانی کار" یک نهاد سیاسی است. این نهاد از این نظر به امور سندیکایی و کارگری و حیطة قوانین کارمی پردازد که منافع سیاسی معینی را در سراسر جهان برای بورژوازی تامین و تضمین میکند. این نهاد در بدو تاسیس در محدوده کشورهای امپریالیستی فعال بود، ولی از آنجا که سیاست جهانی دچار تغییر و تحولاتی شده است حیطة تعیین قوانین و مقررات و مداخله و نفوذش را به همه کشورها گسترش داده است. نقش سیاسی که تا به حال این سازمان در سطح بین المللی بازی کرده به اندازه کافی آشکار و روشن است. "سازمان جهانی کار" یکی از اهرم های مهم بلوک غرب در دوران جنگ سرد علیه بلوک شرق بود.

کارگران فقط با اتکاء به نیروی خود و ایجاد تشکلهایشان خواهند توانست از فشار و تهدید و سرکوب دولتی ممانعت بعمل آورده و همچنین در زمینه استقلال تشکلهایشان هیچ تخفیفی به سرمایه داران و دولت ندهند. حتی تحقق ابتدایی ترین خواسته های کارگران در گرو مبارزه آشتی ناپذیر و ایجاد تشکلهای مستقل و آزاد کارگران است. بر سر میز چانه زنیها بدون حضور نمایندگان واقعی کارگران، اجلاسها، مذاکرات و توافقات، توطئه ایی بیش نخواهد بود تخطئه و سرکوب و فلاکت بیشتری را برای کارگران بدنبال خواهد داشت.

نهادهای همبستگی با جنبش کارگران در ایران - خارج کشور

NHKOMMITTEHAMAHANGI@GMAIL.COM

مه 2018 - خرداد 1397